

[Ministeren for skatter og afgifter.]

modtagere, burde vi måske tage skridtet, og det er disse ting, jeg mener vi bør kigge mere på under det arbejde, der nu skal foregå i folketingets skatte- og afgiftsudvalg, og som indgår i de drøftelser, der finder sted i indkomstskatteudvalget, som jeg redegjorde for det før.

Til hr. Steen Folke er jeg nødt til at sige, at heller ikke det spørgsmål, hr. Steen Folke stillede, kan jeg give et endeligt svar på i dag, nemlig spørgsmålet om registrering. Det hænger igen sammen med, at der jo findes nogle forskellige fremgangsmåder, og jeg vil godt have endeligt vurderet og analyseret de problemer, der knytter sig til f. eks. LOs model. Den forudsætter ikke en registrering, fordi den forudsætter, at det er et forhold, der ligger uden for selvangivelsen, både for så vidt angår fradrag og skatterabat, altså skatterabat og indkomstskat, og derfor synes jeg, det ville være forkert at sige ja eller nej til registrering her. Det ville være det samme som forlods at afvise nogle af de modeller, som indkomstskatteudvalget har besluttet sig til at arbejde videre med. Men jeg erkender, at hvis man ikke kan finde den løsning, forudsætter en a conto-beskatning en registrering af papirerne, for ellers er vi jo lige vidt; så langt vil jeg gerne følge hr. Steen Folke. Men hvis der skulle vise sig andre modeller, ville det jo være ærgerligt at have lagt sig fast her den 30. november 1976.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Ændring af straffebestemmelserne) [af Bernhard Baunsgaard m. fl.].

(Lovforslag nr. L 108. Fremsat 17/11 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil starte med at takke forslagsstillerne for den interesse, de viser et område inden for momsloven, som i den senere tid og med rette, synes jeg, har påkaldt sig stigende opmærksomhed i offentligheden.

Der har for nylig, bl. a. af hr. Bernhard Baunsgaard, været fremdraget flere forhold, som peger på, at der er noget at rette, og jeg er kun tilfreds med, at disse forhold trækkes frem.

Lovforslaget går ud på at ændre merværdiafgiftslovens straffebestemmelser, således at adgangen til at give bøde for overtrædelser, der skyldes simpel uagtsomhed, bortfalder.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at forslagsstillerne ikke er tilfreds med den praksis, der følges ved uagtsom overtrædelse af momsloven, og især fremhæves det, at den praksis, der følges, ikke er ensartet.

I bemærkningerne henvises til mit svar på det af hr. Bernhard Baunsgaard i sidste samling stillede spørgsmål, hvor jeg blev spurgt, om jeg straks ved denne samlings begyndelse ville tage initiativ til en lovændring på linje med det her fremsatte forslag. Jeg svarede, at jeg var parat til at overveje, om lovgrundlaget var godt nok, men først og fremmest gav jeg udtryk for, at jeg ville se på den gældende praksis, og det ville måske være hensigtsmæssigt, inden jeg fremsætter yderligere bemærkninger til forslaget, at jeg kort nævner fremgangsmåden ved bødekendelser.

Efter momslovens § 36 kan ministeren for skatter og afgifter eller den, han bemyndiger til det, afgøre overtrædelse af loven uden retslig forfølgning med et bødeforelæg. Det kan ske i tilfælde, hvor straffen ikke skønnes at blive højere en bøde. Direktoratet for toldvæsenet har siden lovens ikrafttræden været bemyndiget til at afgøre disse sager. Vedtages et bødeforelæg ikke inden en vis frist – sædvanligvis 14 dage – sendes sagen til politiet, for at domstolene kan afgøre, om bødestraf er forskyldt.

Det er dog langtfra alle uagtsomme overtrædelser, der medfører straf. Jeg skal ikke ved denne lejlighed give en detaljeret redegørelse for toldvæsenets bødepraksis – det er jeg selvfølgelig parat til at gøre under udvalgsarbejdet – men jeg vil her nævne, at særlige forhold kan bevirke, at der ikke kræves bøde, ligesom der sædvanligvis ikke nedlægges strafpåstand, hvis